

दानिएलचे पुस्तक - क्रमांक ऐंशी

दर्शनांचा अंत व आरंभ: १८८४ मधील एलेन व्हाइट यांचे अंतिम सार्वजनिक दर्शन आणि त्याचे महत्त्व

Jeff Pippenger
2024-02-13

१८८४ मध्ये एलेन व्हाइट यांना त्यांचे शेवटचे उघड दर्शन झाले. ते पोर्टलँड, ऑरेगन येथे देण्यात आले. त्यांचे पहिले उघड दर्शन १८४४ मध्ये पोर्टलँड, मेन येथे देण्यात आले होते. येशू नेहमी एखाद्या गोष्टीच्या आरंभाद्वारे तिच्या समाप्तीचे उदाहरण दाखवितो.

“१८४४ मध्ये, समय संपल्यानंतर फार काळ लोटला नव्हता, तेव्हाच मला माझे पहिले दर्शन देण्यात आले. मी पोर्टलँड येथे श्रीमती हेन्स यांना भेट देत होते; त्या ख्रिस्तामधील एक प्रिय भगिनी होत्या, ज्यांचे हृदय माझ्या हृदयाशी बांधले गेले होते; आम्ही पाच जणी, सर्व स्त्रिया, कौटुंबिक वेदीपाशी शांतपणे गुडघे टेकून होतो. आम्ही प्रार्थना करीत असताना, देवाची शक्ती माझ्यावर आली, जशी मी यापूर्वी कधीही अनुभवली नव्हती.”

“मी स्वतःला प्रकाशाने वेढलेले असल्याचे पाहिले, आणि पृथ्वीपासून अधिकाधिक उंच वर जात असल्याचे मला भासत होते. मी जगात अॅडव्हेंट लोकांना पाहण्यासाठी वळले, परंतु ते मला सापडले नाहीत; तेव्हा एका आवाजाने मला म्हटले, ‘पुन्हा पाहा, आणि थोडे अधिक वर पाहा.’ यावर मी माझी दृष्टी वर उचलली, आणि जगापेक्षा फार उंच उभारलेला एक सरळ व अरुंद मार्ग पाहिला. या मार्गावर अॅडव्हेंट लोक त्या नगरीकडे प्रवास करीत होते जी त्या मार्गाच्या दूरच्या टोकाशी होती. मार्गाच्या प्रारंभी त्यांच्या मागे एक तेजस्वी प्रकाश स्थापित केलेला होता, ज्याविषयी एका देवदूताने मला सांगितले की तो ‘मध्यरात्रीचा पुकार’ होता. [पहा मत्तय 25:6.] हा प्रकाश संपूर्ण मार्गावर प्रकाशमान होत होता, आणि त्यांच्या पावलांसाठी प्रकाश देत होता, जेणेकरून ते अडखळू नयेत.”

“जर त्यांनी आपली दृष्टी आपल्या अगोदर असलेल्या, त्यांना त्या नगराकडे नेत असलेल्या येशूवर स्थिर ठेवली, तर ते सुरक्षित होते. परंतु लवकरच काही जण थकले, आणि म्हणाले की नगर फार दूर आहे, आणि ते यापूर्वीच त्यात प्रवेश केला असता अशी त्यांची अपेक्षा होती. तेव्हा येशू आपला गौरवशाली उजवा हात उंचावून त्यांना धीर देई, आणि त्याच्या हातातून एक प्रकाश निघे, जो आगमन-समूहावर लहरत जाई, आणि ते ‘हालेलूया!’ अशी घोषणा करीत. इतर काहींनी उतावळेपणाने त्यांच्या मागील प्रकाशाचा इन्कार केला, आणि म्हणाले की ज्याने त्यांना इतक्या दूरपर्यंत नेले तो देव नव्हता. त्यांच्या मागील प्रकाश विझला, आणि त्यांचे पाय संपूर्ण अंधारात राहिले, आणि ते अडखळले व लक्ष्याचे आणि येशूचे दर्शन गमावून बसले, आणि त्या मार्गावरून खाली अंधाऱ्या व दुष्ट जगात पडले.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

तिचे नातू Arthur L. White यांनी लिहिलेल्या Ellen White यांच्या सहा-खंडीय चरित्रात, त्यांनी 1893 च्या General Conference Session मध्ये John Loughborough यांनी केलेले एक विधान नोंदविले आहे.

“नऊ वर्षांनंतर झालेल्या जनरल कॉन्फरन्सच्या अधिवेशनात भाषण करताना लॉफबरो यांनी असे म्हटले: “मी सिस्टर व्हाइट यांना सुमारे पन्नास वेळा दृष्टांतात पाहिले आहे. पहिल्यांदा सुमारे चाळीस वर्षांपूर्वी.... त्यांचा शेवटचा सार्वजनिक दृष्टांत 1884 मध्ये, ऑरेगनमधील पोर्टलँड येथील छावणी-मैदानावर झाला.” Ellen White Biography, volume 3, 256.

१८८४ नंतरही तिला स्वप्ने आणि दृष्टांत होत राहणार होते, परंतु सार्वजनिकरीत्या घडणारे दृष्टांत जसे सुरू झाले होते, तसेच नेमके चाळीस वर्षांनंतर समाप्त झाले; आणि प्रारंभीचे व अंतिम असे दोन्ही खुले दृष्टांत Portland नावाच्या शहरांतच घडले. पहिले शहर संयुक्त राज्यांच्या पूर्व किनाऱ्यावर होते, तर शेवटचे शहर पश्चिम किनाऱ्यावर होते.

काहीना असे प्रतिपादन करावयाचे असेल की या तथ्याचा अर्थ मानवी योगायोगापलीकडे काहीही नाही; आणि इतर काही असे म्हणू शकतील की खुले दृष्टांत यांचा उद्देश पूर्ण झाला होता, म्हणून प्रभूने चाळीस वर्षांनंतर त्यांचा अंत केला.

खरे कारण असे आहे की, मिलराइट चळवळीला देण्यात आलेल्या भविष्यवाणीच्या देणगीविरुद्धची अवज्ञा आणि बंडखोरी वाढत चालली होती.

“मी ओकलंड येथे आल्यानंतर, बॅटल क्रीक येथील परिस्थितीची जाणीव माझ्या मनावर जड ओझ्यासारखी बसली होती; आणि मी स्वतः अशक्त, तुम्हाला सहाय्य करण्यास असमर्थ होते. अविश्वासाचे खमीर कार्यरत आहे, हे मला माहित होते. ज्यांनी देवाच्या वचनातील स्पष्ट आज्ञांकडे दुर्लक्ष केले, ते त्या वचनाकडे लक्ष देण्यास उद्युक्त करणाऱ्या साक्षींकडेही दुर्लक्ष करीत होते. गत हिवाळ्यात मी हील्ड्सबर्ग येथे असताना, मी फार प्रार्थना करीत होते आणि चिंता व शोक यांच्या ओझ्याखाली दबलेली होते. परंतु एका वेळी, मी प्रार्थनेत असताना, प्रभूने अंधकार मागे हटविला, आणि महान प्रकाशाने खोली भरून गेली. देवाचा एक दूत माझ्या शेजारी होता, आणि मला असे भासले की मी बॅटल क्रीक येथे आहे. मी तुमच्या मंडळांत उपस्थित होते; मी उच्चारित शब्द ऐकले, मी अशा गोष्टी पाहिल्या व ऐकल्या की, जर देवाची इच्छा असती, तर त्या माझ्या स्मरणातून कायमच्या पुसून टाकल्या जाव्यात, अशी माझी इच्छा आहे. माझा आत्मा इतका विदीर्ण झाला होता की मला काय करावे किंवा काय बोलावे, हे कळत नव्हते. काही गोष्टी मी सांगू शकत नाही. मला आज्ञा देण्यात आली होती की याविषयी कोणालाही काही कळू देऊ नये, कारण अजून पुष्कळ काही उघड व्हावयाचे होते.

“मला देण्यात आलेला प्रकाश एकत्र करून त्याचे किरण देवाच्या लोकांवर प्रकाशमान होऊ द्यावे, असे मला सांगण्यात आले. मी हे वृत्तपत्रांतील लेखांद्वारे करीत आले आहे. अनेक महिने मी जवळजवळ प्रत्येक सकाळी तीन वाजता उठत असे आणि बॅटल क्रीक येथे मला शेवटच्या दोन साक्षी दिल्यानंतर लिहिलेल्या विविध बाबी एकत्र करीत असे. मी या गोष्टी लिहून काढल्या आणि घाईघाईने तुम्हांजवळ पाठविल्या; परंतु मी स्वतःची योग्य काळजी घेण्याकडे दुर्लक्ष केले होते, आणि त्याचा परिणाम असा झाला की मी त्या ओझ्याखाली कोलमडून पडले; त्यामुळे जनरल कॉन्फरन्समध्ये त्या सर्व लेखनाचा तुमच्यापर्यंत पोहोचण्यासाठी पूर्णत्व येऊ शकले नाही.”

“पुन्हा, प्रार्थनेत असता, प्रभूने स्वतःला प्रकट केले. मी पुन्हा एकदा बॅटल क्रीक येथे होते. मी अनेक घरांत होते आणि तुमच्या टेबलांभोवती तुमचे शब्द ऐकले. त्यांतील तपशील सांगण्याची मला आता मुभा नाही. ते उल्लेख करण्यास मला कधीही बोलावले जाऊ नये, अशी माझी आशा आहे. मला आणखी काही अत्यंत ठळक स्वप्नेही पडली.

“तुम्ही कोणता आवाज देवाचा आवाज म्हणून मान्य कराल? तुमच्या चुका दुरुस्त करण्यासाठी आणि तुमचा मार्ग तुम्हाला जसा आहे तसा दाखविण्यासाठी प्रभूने कोणती शक्ती राखून ठेवली आहे? मंडळीत कार्य करण्यासाठी कोणती शक्ती आहे? जर तुम्ही अनिश्चिततेची प्रत्येक सावली आणि शंकेची प्रत्येक शक्यता दूर होईपर्यंत विश्वास ठेवण्यास नकार दिलात, तर तुम्ही कधीही विश्वास ठेवणार नाही. जी शंका परिपूर्ण ज्ञानाची मागणी करते ती कधीही विश्वासापुढे नमत नाही. विश्वास हा प्रात्यक्षिकावर नव्हे, तर पुराव्यावर आधारलेला असतो. आपल्या सभोवताली इतर आवाज आपल्याला उलट मार्गाचा पाठपुरावा करण्यास उद्युक्त करीत असतानाही, प्रभू आपल्याकडून कर्तव्याच्या आवाजाचे पालन करण्याची अपेक्षा करतो. देवाकडून बोलणारा आवाज ओळखण्यासाठी आपल्याकडून प्रामाणिक लक्ष अपेक्षित आहे. आपण आपल्या प्रवृत्तीचा प्रतिकार करून तिला जिंकले पाहिजे, आणि कोणतीही हुज्जत किंवा तडजोड न करता विवेकाच्या आवाजाचे पालन केले पाहिजे, अन्यथा त्याची प्रेरणा थांबेल आणि इच्छा व आवेग यांचे राज्य होईल. ज्यांनी त्याचा आत्मा याचा विरोध करून ऐकणार नाही आणि पालन करणार नाही असा निर्धार केलेला नाही, अशा आपल्या सर्वांकडे प्रभूचा शब्द येतो. हा आवाज इशान्यांमध्ये, सल्ल्यांमध्ये, आणि ताडनांमध्ये ऐकू येतो. हा आपल्या लोकांसाठी प्रभूचा प्रकाशाचा संदेश आहे. जर आपण अधिक मोठ्या हाका किंवा अधिक चांगल्या संधीची वाट पाहिली, तर प्रकाश काढून घेतला जाऊ शकतो, आणि आपण अंधकारात सोडले जाऊ.” Testimonies, volume 5, 68.

बहिणी व्हाइट यांनी हे स्पष्ट केले की, जर त्यांच्या भविष्यवक्त्री म्हणून असलेल्या सेवाकार्याविरुद्धचा सातत्यपूर्ण बंडखोरपणा प्रकट होत राहिला, तर “प्रकाश काढून घेतला जाऊ शकतो, आणि” लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझम “अंधकारात सोडला जाईल.” १९१५ साली, तो प्रकाश काढून घेतला गेला. देवाला जेव्हा जेव्हा तसे करणे योग्य वाटते, तेव्हा तेव्हा तो एखादा भविष्यवक्ता किंवा भविष्यवक्त्री उभा करण्यास पूर्णपणे समर्थ होता आणि आहे. त्याने एलियाच्या पश्चात एलीशाला उभे केले, परंतु १९१५ नंतर कोणताही जिवंत भविष्यवक्ता उभा केला गेला नाही, कारण प्रभूने “प्रकाश काढून घेतला होता.”

सिस्टर व्हाइट यांच्या स्वप्नां व दृष्टांतांच्या बाबतीत, तीन कालखंड होते. पहिला चाळीस वर्षांचा कालखंड असा होता की, ज्यामध्ये दृष्टांत सार्वजनिकरीत्या होत असत, आणि त्यांचा उद्देश असा होता की, दृष्टांत घडत असताना उपस्थित असलेल्या लोकांच्या मनांत त्या देणगीची स्थापना व्हावी. त्यानंतर 1884 पासून त्यांच्या 1915 मधील मृत्यूपर्यंत, असे दृष्टांत व स्वप्ने देण्यात आली जी देवाच्या लोकांच्या उन्नतीसाठीच होती, परंतु ती खाजगीत देण्यात आली. तिसरा कालखंड 1915 मध्ये सुरू झाला, आणि त्याने हा पुरावा पुरविला की, लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझम धर्मत्यागाच्या अंधकारात होता.

प्राचीन इस्राएल आधुनिक इस्राएलचे उदाहरण दाखवितो; आणि एली व त्याचे दोन पुत्र, होप्नी आणि फिनहास, यांच्याद्वारे दर्शविलेल्या उघड बंडखोरीच्या काळात “प्रकट दर्शन नव्हते.” याचे कारण त्यांचा घोर अवज्ञा आणि बंडखोरी हे होते. देव बदलत नाही.

“एलीच्या घराण्यास आणखी एक इशारा देण्यात येणार होता. देवाला महायाजक आणि त्याच्या पुत्रांशी संवाद साधता येत नव्हता; त्यांच्या पापांनी, दाट मेघाप्रमाणे, त्याच्या पवित्र आत्म्याच्या उपस्थितीस आडोसा घातला होता. परंतु दुष्टतेच्या मध्येमध्ये बालक शमुवेल स्वर्गाशी निष्ठावान राहिला, आणि एलीच्या घराण्यावरच्या निषेधाचा संदेश हा सर्वोच्च परमेश्वराचा संदेश म्हणून शमुवेलाचा नियुक्त आदेश होता.”

“त्या दिवसांत परमेश्वराचे वचन दुर्लभ होते; उघड दर्शन नव्हते. आणि त्या वेळी असे झाले की एली आपल्या जागी निजला होता, आणि त्याच्या डोळ्यांची दृष्टी मंद होऊ लागली होती, त्यामुळे त्याला दिसत नव्हते; आणि परमेश्वराच्या मंदिरात, जिथे देवाचा कराराचा कोश होता, देवाचा दिवा विझण्यापूर्वी, शमुवेल निजण्यासाठी पडला होता; तेव्हा परमेश्वराने शमुवेलाला हाक मारली.’ तो आवाज एलीचाच आहे असे समजून, ते मूल याजकाच्या शय्येजवळ धावत गेले व म्हणाले, ‘मी येथे आहे; कारण तुम्ही मला हाक मारली.’ उत्तर मिळाले, ‘माझ्या मुला, मी हाक मारली नाही; पुन्हा जाऊन निज.’ शमुवेलाला तीन वेळा हाक मारण्यात आली, आणि तीनही वेळा त्याने त्याच प्रकारे प्रतिसाद दिला. तेव्हा एलीला खात्री झाली की ती गूढ हाक देवाचा आवाज होता. प्रभूने आपल्या निवडलेल्या सेवकाला, पांढऱ्या केशांच्या त्या वृद्ध मनुष्याला, वगळून एका बालकाशी संवाद साधला होता. हे स्वतःमध्येच एली व त्याच्या घराण्याकरिता कटू, तरी योग्य असा धिक्कार होता.” Patriarchs and Prophets, 581.

एलीच्या घराण्याच्या धर्मत्यागात उघड दर्शन नव्हते, कारण त्या दिवसांत परमेश्वराचे वचन “दुर्मिळ” होते. “दुर्मिळ” असा अनुवाद केलेल्या इब्री शब्दाचा अर्थ “विरळ” असा आहे. 1844 पासून 1884 पर्यंत, लाओदिकीयाच्या अॅडव्हेंटिझमला “उघड दर्शन” देण्यात आली होती. हे प्रथम फिलाडेल्फियन मिलराइट चळवळीच्या इतिहासात स्थापित झाले, आणि 1856 मध्ये फिलाडेल्फियन चळवळ लाओदिकीयाच्या चळवळीत रूपांतरित झाली होती, हे ओळखू लागले; तरीही उघड दर्शने चालू राहिली, कारण देव दीर्घसहिष्णू व दयाळू आहे.

मग १८६३ मध्ये मूलभूत सत्यांविरुद्ध बंडाची सुरुवात झाली, परंतु “उघडी दर्शने” १८८४ पर्यंत चालू राहिली. त्यानंतर एक बदल घडला. यहजेकल अध्याय आठमध्ये त्या चार घृणास्पद गोष्टी त्यांच्या स्वरूपात क्रमशः वाढत जाणाऱ्या दाखविल्या आहेत. १८८४ हे पहिल्या पिढीच्या जवळपासच्या समाप्तीचे आणि दुसऱ्या पिढीच्या प्रारंभाचे प्रतिनिधित्व करते. अॅडव्हेंटच्या इतिहासात नोंद आहे की १८८१ मध्ये, आणि मग पुन्हा १८८२ मध्ये, बंडामध्ये दोन लक्षणीय वाढी घडल्या.

१८८१ मध्ये, जनरल कॉन्फरन्सचे अध्यक्ष (George Butler) यांनी *Review and Herald* मध्ये लेखांची एक मालिका लिहून प्रसिद्ध केली, ज्यामध्ये त्यांनी असा युक्तिवाद मांडला की बायबलचे काही भाग इतर भागांपेक्षा अधिक प्रेरित आहेत; आणि त्यांच्या लेखांच्या शेवटी त्यांनी प्रत्यक्षात बायबलमधील काही भाग प्रेरित नाहीत असेही ओळखून सांगितले. त्यानंतर १८८२ मध्ये, प्रकाशनकार्याचे एक नेते आणि त्या वेळी शैक्षणिक कार्याचेही नेते असलेले Uriah Smith यांनी असे शिकवणे सुरू केले की Sister White यांना भविष्यकाळातील भविष्यवाण्या किंवा भूतकाळातील पवित्र इतिहास दाखविला गेला, तेव्हा त्यांचे शब्द प्रेरित असत; परंतु, जेव्हा त्यांनी मंडळीतील सदस्यांच्या वैयक्तिक त्रुटी ओळखून सांगितल्या, तेव्हा ते केवळ त्यांचे मानवी मत होते, असा त्यांनी युक्तिवाद केला.

१८८१ साली सैतानाने, मंडळीच्या अध्यक्षाच्या माध्यमातून, किंग जेम्स बायबलच्या अधिकारविरुद्ध उघड हल्ला चढविला; आणि त्यानंतरच्या पुढील वर्षी शैक्षणिक व प्रकाशनकार्याच्या नेत्याने भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या अधिकारावर तसाच हल्ला चढविला. १८८४ पासूनची साक्ष अशी आहे की त्या दिवसांत कोणतेही उघड दर्शन नव्हते. १८६३ पासून १८८१ पर्यंत, बंडखोरी इतकी वाढली होती की तिच्यात बायबल व भविष्यवाणीचा आत्मा यांचाही समावेश झाला होता, आणि ती आता केवळ पाया नाकारण्यापुरतीच मर्यादित राहिली नव्हती.

यहेज्केल अध्याय आठमध्ये दर्शविलेल्या त्या चार घृणास्पद गोष्टी प्राचीन पुरुषांद्वारे केल्या जातात; हे प्राचीन पुरुष यरुशलेमच्या नेतृत्वाचे प्रतिनिधित्व करतात, ज्याची सुरुवात १८६३ मध्ये लाओदिकीया अॅडव्हेंटिझम या कायदेशीर चर्च-संस्थेच्या रूपाने झाली. त्या काळात Review and Herald मध्ये एक लेख प्रकाशित झाला होता, ज्याचे लेखकत्व काही इतिहासकार जेम्स व्हाइट यांना देतात; तथापि, त्या लेखाच्या दस्तऐवजी पुराव्यांवरून प्रत्यक्ष लेखक म्हणून युरायाह स्मिथ यांच्याकडे अधिक स्पष्टपणे निर्देश होतो. तसे असले तरी, यरीहोचे पुनर्बांधकाम करण्याविरुद्धचा शाप जेम्स व्हाइट यांच्या बाबतीत स्पष्टपणे पूर्ण झाला; आणि बनावट १८६३ चार्ट तयार करणारा मनुष्य युरायाह स्मिथ हाच होता. १८८१ पर्यंत, जनरल कॉन्फरन्सचा अध्यक्ष Review and Herald मध्ये असे लेख प्रसिद्ध करित होता, जे बायबलच्या संपूर्ण अधिकारविरुद्ध युक्तिवाद करित होते; आणि त्यानंतरच्या वर्षी युरायाह स्मिथ यांनी भविष्यवाणीच्या आत्म्याच्या अधिकारविरुद्ध आक्रमण सुरू केले.

जे प्राचीन पुरुष रक्षक असणे अपेक्षित होते, ते उघड आघाडीवर येऊन अशा आक्रमणाचे नेतृत्व करित होते, ज्याची सुरुवात मिलरच्या स्वप्नात दर्शविलेल्या आणि हबकूकच्या दोन पट्ट्यांवर चित्रित केलेल्या पायाभूत सत्यांवरील हल्ल्याने झाली. तेथून पुढे त्यांनी बायबल आणि भविष्यवाणीच्या आत्मा या दोन साक्षीदारांवर हल्ला करण्यास आरंभ केला. त्याच कालखंडात (१८८० च्या पूर्वार्धात), आरोग्यकार्याचा नेता, जॉन एच. केलॉग, याने चर्चच्या नेतृत्वामध्ये सर्वेश्वरवादाच्या अध्यात्मवादाचा प्रवेश घडवून आणण्यास सुरुवात केली. १८८१ मध्ये जेम्स व्हाइट यांना समाधिस्थ करण्यात आले, आणि सिस्टर व्हाइट या चर्चच्या शैक्षणिक, आरोग्यविषयक व राजकीय रचनेतील नेतृत्वाच्या वाढत्या बंडाच्या मध्यभागी होत्या.

१८५६ साली आलेला संदेश—जो “सात काळांचा” वाढीव प्रकाश होता, आणि तसेच लाओदिकियाला दिलेला संदेशही होता—नाकारण्यात आला होता; आणि प्रभूचा हेतू असा होता की तोच अचूक संदेश १८८८ मध्ये मिनीयापोलिस येथील जनरल कॉन्फरन्समध्ये, एल्डर्स जोन्स आणि वॅगनर यांनी सादर केलेल्या संदेशाद्वारे, पुन्हा दिला जावा. त्यांचा संदेश हा नवा संदेश नव्हता; आणि ज्यांनी त्यांच्या संदेशाला विरोध केला, त्यांना सिस्टर व्हाइट यांनी संबोधित केले तेव्हा, त्यांनी हे ओळखून दाखविले की त्या बंडखोरांना असे वाटत होते की जोन्स आणि वॅगनर यांच्या संदेशाला त्यांनी केलेला विरोध म्हणजे जुन्या सीमाचिन्हांचे—जे जुन्याच पायाभूत तत्त्वांचेही प्रतिनिधित्व करतात—संरक्षण करण्याची त्यांची जबाबदारी होय. त्यांच्या बंडाने हे उघड केले की १८८८ पर्यंत त्यांना पायाभूत तत्त्वे कोणती आहेत हे उरलेलेच समजत नव्हते; आणि ते असे की पायाभूत सत्ये ही ख्रिस्ताच्या नीतिमत्त्वाचे प्रतिनिधित्व करतात. सीमाचिन्हे आणि विल्यम मिलर यांच्या नियमांच्या संदर्भात तिने असे म्हटले:

“ख्रिस्ती धर्म म्हणजे नेमके काय, सत्य काय आहे, आपण प्राप्त केलेला विश्वास कोणता आहे, आणि बायबलचे नियम कोणते आहेत—जे नियम आपल्याला सर्वोच्च अधिकाराकडून दिले गेले आहेत—हे आपण स्वतःसाठी

जाणून घेतले पाहिजे. बरेच जण आपल्या विश्वासाचा आधार ठरावा असे कोणतेही कारण नसताना, तसेच विषयाच्या सत्यतेविषयी पुरेसा पुरावा नसताना, विश्वास ठेवतात. जर अशी एखादी कल्पना मांडली गेली की जी त्यांच्या स्वतःच्या पूर्वग्रहदूषित मतांशी सुसंगत आहे, तर ते ती स्वीकारण्यास पूर्णपणे तत्पर असतात. ते कारणापासून परिणामापर्यंत विचार करीत नाहीत; त्यांच्या विश्वासाला कोणताही खरा पाया नसतो; आणि परीक्षेच्या काळी त्यांना असे आढळून येईल की त्यांनी वाळूवर बांधले आहे.”

“जो मनुष्य पवित्र शास्त्रांविषयीच्या आपल्या सध्याच्या अपूर्ण ज्ञानातच समाधान मानून, तेच आपल्या तारणासाठी पुरेसे आहे असे समजतो, तो एका प्राणघातक भ्रमावर विसंबून आहे. अनेक जण असे आहेत की जे शास्त्राधारित युक्तिवादांनी पूर्णपणे सुसज्ज नाहीत, म्हणून त्यांना चूक ओळखता येत नाही आणि सत्य म्हणून लोकांवर लादण्यात आलेल्या सर्व परंपरा व अंधश्रद्धेचा निषेध करता येत नाही. सैतानाने देवाच्या उपासनेत स्वतःच्या कल्पना आणल्या आहेत, जेणेकरून तो ख्रिस्ताच्या सुवार्तेची साथी शुद्धता भ्रष्ट करू शकेल. वर्तमान सत्यावर विश्वास असल्याचा दावा करणाऱ्यांपैकी मोठ्या संख्येला हेच ठाऊक नाही की एकदा संतांना सोपविण्यात आलेला विश्वास नेमका कशात आहे—तुमच्यातील ख्रिस्त, ही तेजाची आशा. त्यांना वाटते की ते प्राचीन सीमाचिन्हांचे समर्थन करीत आहेत; परंतु ते कोमट आणि उदासीन आहेत. प्रेम व विश्वास यांचे खरे सामर्थ्य आपल्या अनुभवात गुंफणे आणि ते धारण करणे म्हणजे काय, हे त्यांना ठाऊक नाही. ते बायबलचे निकट व गंभीर विद्यार्थी नाहीत, तर आळशी आणि दुर्लक्ष करणारे आहेत. शास्त्रातील उताऱ्यांवर मतभेद निर्माण झाले की, ज्यांनी हेतुपूर्वक अभ्यास केलेला नाही आणि जे आपण काय मानतो याबाबत ठाम नाहीत, असे लोक सत्यापासून दूर पडतात. आपण सर्वांच्या मनावर दैवी सत्याचा परिश्रमपूर्वक शोध घेण्याची आवश्यकता ठसविली पाहिजे, जेणेकरून त्यांना हे ठाऊक असावे की सत्य काय आहे हे त्यांना खरोखरच ठाऊक आहे. काही जण मोठ्या ज्ञानाचा दावा करतात, आणि आपल्या अवस्थेत संतुष्ट वाटतात, जेव्हा त्यांच्या ठिकाणी कार्यासाठी अधिक उत्साह नसतो, देवासाठी आणि ज्या जीवांसाठी ख्रिस्त मरण पावला त्या जीवांसाठी अधिक उत्कट प्रेम नसते, जणू त्यांनी कधी देवाला ओळखलेच नव्हते. ते बायबल [या हेतूने] वाचत नाहीत की त्यातील गाभा आणि समृद्धी आपल्या आत्मसात करून घ्यावी. देव त्यांच्याशी बोलत आहे, हा त्याचा आवाज आहे, असे त्यांना वाटत नाही. परंतु, जर आपण तारणाचा मार्ग समजून घ्यायचा असेल, जर आपण धार्मिकतेच्या सूर्याच्या किरणांना पाहू इच्छित असू, तर आपण हेतुपूर्वक शास्त्रांचा अभ्यास केला पाहिजे; कारण बायबलमधील अभिवचने व भविष्यवाण्या दैवी उद्धारयोजनेवर तेजस्वी गौरवकिरण पाडतात, आणि ही महान सत्ये स्पष्टपणे समजलेली नाहीत.” The 1888 Materials, 403.

हे विधान तिच्या 1888 च्या कालावधीतील साक्षीमधून घेतलेले आहे, आणि ती हे दर्शविते की बंडखोर वाळूवर पाया बांधत आहेत, जरी त्यांना त्याची जाणीव नाही. ती म्हणते, “जे सध्याच्या सत्यावर विश्वास ठेवत असल्याचा दावा करतात, अशांपैकी मोठ्या संख्येला संतांना एकदा दिलेला विश्वास काय आहे हे ठाऊक नाही—तुमच्यामध्ये ख्रिस्त, गौरवाची आशा. त्यांना वाटते की ते जुन्या सीमा-चिन्हांचे रक्षण करीत आहेत, परंतु ते कोमट आणि उदासीन आहेत.” ती त्यांची ओळख अजूनही लाओदिकीया अवस्थेत असलेले अशी करून देते, कारण ते “कोमट” आहेत. आणि ती “संतांना एकदा दिलेला विश्वास—तुमच्यामध्ये ख्रिस्त, गौरवाची आशा” अशी ओळख करून देते. ख्रिस्त युगानुयुगांचा खडक आहे, आणि युगानुयुगांचा खडक म्हणून तो मिलरच्या स्वप्नातील रत्नांचे प्रतिनिधित्व करतो.

“इशारा देण्यात आला आहे: 1842, 1843, आणि 1844 मध्ये संदेश आला तेव्हापासून ज्या विश्वासाच्या पायावर आपण बांधणी करीत आलो आहोत, त्या पाया ढवळून काढले असे काहीही येऊ देऊ नये. मी या संदेशात होते, आणि तेव्हापासून आजपर्यंत देवाने आम्हांला दिलेल्या प्रकाशाशी एकनिष्ठ राहून मी जगासमोर उभी आहे. ज्या व्यासपीठावर आमचे पाय ठेवले गेले, त्या व्यासपीठावरून आमचे पाय काढून घेण्याचा आमचा विचार नाही; कारण दिवसेंदिवस आम्ही प्रकाशासाठी उत्कट प्रार्थनेने परमेश्वराचा शोध घेत होतो. तुम्हांला वाटते काय की देवाने मला दिलेला प्रकाश मी सोडून देईन? तो युगानुयुगांच्या खडकासारखा असणार आहे. तो मला देण्यात आला तेव्हापासून तो माझे मार्गदर्शन करीत आला आहे.” Review and Herald, April 14, 1903.

ती बंडखोरांची एक महत्त्वाची वास्तविकता ओळखते, जे यहेज्केलचे प्राचीन पुरुष होते, जेव्हा ती असे म्हणते, “ते कारणापासून परिणामापर्यंत विचार करीत नाहीत.” दुष्टजन कारणापासून परिणामापर्यंत विचार करू शकत नाहीत किंवा तसे करीत नाहीत. 1888 च्या जनरल कॉन्फरन्स अधिवेशनाचा परिणाम इतका बंडखोर स्वरूपाचा होता की सिस्टर व्हाइट यांनी निघून जाण्याचा निश्चय केला; परंतु तिच्या देवदूत मार्गदर्शकाने तिला आज्ञा केली की तिने थांबलेच पाहिजे आणि कोरह, दाथान व अबीराम यांच्या बंडखोरीच्या समांतर इतिहासाची नोंद केली पाहिजे. प्राचीन पुरुषांची बंडखोरी हा परिणाम होता, आणि त्याचे कारण म्हणजे 1856 मध्ये “seven times” च्या वाढलेल्या प्रकाशासह आलेल्या लाओदीकियाच्या संदेशाचा नकार; आणि त्यानंतर 1863 मध्ये पायाभूत तत्त्वाविरुद्धच्या बंडापर्यंत त्याची तीव्र वाढ झाली, ज्यामुळे प्रथम बायबलवर आणि नंतर भविष्यवाणीच्या आत्म्यावर आक्रमण झाले, तसेच केलोंगच्या अध्यात्मवादाचा प्रवेशही झाला.

निःसंशय, इतिहासभर प्राचीन मनुष्यांच्या इतिहासकारांनी त्या बंडाशी संबंधित सत्यांवर कचरा, परंपरा, रूढी आणि काल्पनिक कथांच्या ताटव्यांनी आच्छादन केले आहे; कारण अशा प्रकारच्या बंडात सहभागी होणारे लोक नेहमीच पुरावे लपविण्याचा प्रयत्न करीत असतात.

जे लोक आपला सल्ला परमेश्वरापासून लपविण्यासाठी खोल युक्त्या करीत आहेत, त्यांना हाय! आणि त्यांची कृत्ये अंधारात आहेत, आणि ते म्हणतात, आम्हांला कोण पाहतो? आणि आम्हांला कोण जाणतो? यशया 25:19.

यशया ज्या पुरुषांना या वचनात संबोधित करीत आहे, तेच ते आहेत ज्यांची तो “यरुशलेममध्ये या लोकांवर राज्य करणारे थट्टेखोर पुरुष” अशी ओळख करून देतो; आणि हेच ते प्राचीन पुरुष आहेत, जे यहेज्केल अध्याय आठमध्ये लोकांचे रक्षक असावयाचे होते. यहेज्केलच्या साक्षीमध्ये, दुसऱ्या घृणास्पद प्रकारात, जो अॅडव्हेंटिझमच्या दुसऱ्या पिढीची खूण करतो, ते यशयाच्या थट्टेखोर पुरुषांनी विचारलेल्या प्रश्नांना उत्तर देतात: “कारण ते म्हणतात, परमेश्वर आम्हांस पाहत नाही; परमेश्वराने पृथ्वीचा त्याग केला आहे” (यहेज्केल 8:12).

१८८८ मध्ये उद्भवलेल्या आणि घडलेल्या त्या बंडाच्या सत्यावर पडदा टाकण्याचा प्रयत्न करणाऱ्या त्या ऐतिहासिक पुनर्लेखनवाद्यांवर “हाय” उच्चारण्यात आले आहे.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“मिनियापोलिस येथील सभांच्या संदर्भात मला तुमच्याशी बोललेच पाहिजे. एका वेळी मी ती सभा सोडून जाण्याचा निर्णय घेतला होता, कारण तेथे प्रबळ रीतीने प्रचलित असलेला विरोधाचा तीव्र आत्मा मी पाहिला व अनुभवला. भाऊ मॉरिसन आणि भाऊ निकोला यांच्यावर नियंत्रणकारी सामर्थ्याने कार्य करणाऱ्या त्या आत्म्याला मी एका क्षणासाठीही मान्यता देऊ शकले नाही. तुम्ही कोणत्या प्रकारच्या आत्म्याचे होता, याविषयी मला क्षणभरही शंका बाळगता येत नाही. तो निःसंशय देवाचा आत्मा नव्हता; आणि तुम्ही या फसवणुकीत पुढेही राहू नये म्हणून मी आता तुम्हाला लिहित आहे.

“मिनिआपोलिस येथे अधिक काळ न थांबण्याचा मी निर्णय घेतल्याच्या दुसऱ्या रात्री, रात्रीच्या एका स्वप्नात किंवा दृष्टांतात—यांपैकी नेमके काय होते हे मी निश्चितपणे सांगू शकत नाही—उंच व प्रभावशाली व्यक्तिमत्त्वाचा एक पुरुष माझ्यापाशी संदेश घेऊन आला आणि मला प्रकट केले की माझ्या कर्तव्याच्या ठिकाणी ठाम उभे राहणे ही देवाची इच्छा आहे, आणि देव स्वतः माझा सहाय्यकर्ता असेल व त्याने मला जे शब्द द्यावेत ते बोलण्यासाठी तो मला धारण करून ठेवील. तो म्हणाला, ‘या कार्यासाठी प्रभूने तुला उभे केले आहे. त्याच्या सनातन भुजा तुझ्या खाली आहेत. या सभेतून जीवनासाठी किंवा मृत्यूसाठी निर्णय घेतले जातील; असे नाही की कोणालाही नाश पावणे आवश्यक आहे, परंतु आध्यात्मिक अभिमान आणि आत्मविश्वास यांमुळे दार असे बंद होईल की येशू आणि त्याच्या पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याला प्रवेश दिला जाणार नाही. त्यांना भ्रमनिरास होण्यासाठी, आणि पश्चात्ताप करण्यासाठी, आपल्या पापांची कबुली देण्यासाठी, आणि ख्रिस्ताकडे येऊन परिवर्तन पावण्यासाठी पुन्हा एक संधी दिली जाईल, जेणेकरून तो त्यांना आरोग्य देईल.’”

“तो म्हणाला, ‘माझ्या मागे ये.’ मी माझ्या मार्गदर्शकाच्या मागे गेलो, आणि त्याने मला त्या निरनिराळ्या घरांकडे नेले, जिथे बंधू आपली घरे करून राहत होते; आणि तो म्हणाला, ‘येथे उच्चारले जाणारे शब्द ऐक, कारण ते अभिलेखांच्या पुस्तकात लिहिलेले आहेत, आणि जे कोणी या कार्यात असा भाग घेतात की जो वरून येणाऱ्या ज्ञानाच्या आत्म्यानुसार नसून, वरून उतरून येत नाही अशा, तर खालून येणाऱ्या आत्म्यानुसार आहे, त्या सर्वांवर या शब्दांना दोषारोप करणारे सामर्थ्य असेल.’”

“मी असे उच्चारलेले शब्द ऐकले की, ते उच्चारणाऱ्या प्रत्येकाला त्यांची लाज वाटली पाहिजे होती. एकामेकांकडे उपरोधिक टीका केली जात होती, आणि त्यांचे बांधव A. T. Jones, E. J. Waggoner, आणि Willie C. White, तसेच माझीही हेटाळणी केली जात होती. माझ्या स्थानाविषयी आणि माझ्या कार्याविषयी त्यांच्याकडून मुक्तपणे भाष्य केले जात होते, ज्यांनी देवासमोर आपल्या आत्म्यांना नम्र करण्याच्या आणि स्वतःची अंतःकरणे नीट लावण्याच्या कार्यात गुंतलेले असणे आवश्यक होते. त्यांच्या बांधवांविषयी, त्यांच्या कार्याविषयी, सत्यावर कोणताही आधार नसलेल्या काल्पनिक अन्यायांवर आणि कल्पनेतून उत्पन्न झालेल्या अभिव्यक्तींवर मनन करण्यात जणू काही एक मोहिनीच होती; आणि संशय, प्रश्न, व अविश्वास यांच्या परिणामस्वरूप शंका बाळगणे, बोलणे, आणि कटू गोष्टी लिहिणे यात ते गुंतले होते.”

“माझ्या मार्गदर्शकाने म्हटले, ‘हे येशू ख्रिस्ताविरुद्ध पुस्तकांत नोंदलेले आहे. हा आत्मा ख्रिस्ताच्या सत्याच्या आत्म्याशी सुसंगत होऊ शकत नाही. ते विरोधाच्या आत्म्याने मतवाले झाले आहेत आणि मद्यपीप्रमाणेच त्यांच्या शब्दांवर किंवा त्यांच्या कृतींवर कोणता आत्मा नियंत्रण ठेवतो हे त्यांना आता मुळीच ठाऊक नाही. हे पाप विशेषतः देवाविरुद्ध अपराध आहे. हा आत्मा सत्य व नीतिमत्त्वाच्या आत्म्याशी तितकाही साम्य राखित नाही, जितके त्या आत्म्याने, ज्याने यहुद्यांना संशय करण्यासाठी, टीका करण्यासाठी आणि जगाचा उद्धारकर्ता असलेल्या ख्रिस्तावर पाळत ठेवणारे गुप्तहेर होण्यासाठी संघबंध निर्माण करण्यास प्रवृत्त केले होते.’

“माझ्या मार्गदर्शकाने मला सांगितले की, ख्रिस्तशून्य बोलण्यास, त्या उद्दाम व नीच संभाषणास, ज्यातून त्या शब्दांना प्रवृत्त करणारा आत्मा प्रकट होत होता, एक साक्षीदार उपस्थित होता. जेव्हा ते आपल्या खोल्यांत गेले, तेव्हा दुष्ट देवदूतही त्यांच्या बरोबर आले, कारण त्यांनी ख्रिस्ताच्या आत्म्यासाठी दार बंद केले होते आणि त्याचा आवाज ऐकण्यास त्यांनी नकार दिला होता. देवासमोर आत्म्याचे नम्र होणे तेथे नव्हते. प्रार्थनेचा आवाज क्वचितच ऐकू येत होता; परंतु टीका, अतिशयोक्त विधाने, गृहीतके व तर्क, मत्सर, हेवा, दुष्ट संशय, आणि खोटे दोषारोप हे सर्वत्र प्रचलित होते. त्यांच्या डोळ्यांचे उघडले गेले असते, तर त्यांनी असे काही पाहिले असते की ज्यामुळे ते भयभीत झाले असते—दुष्ट देवदूतांचा आनंदोत्सव. आणि त्यांनी हेही पाहिले असते की एक प्रहरी तेथे होता, ज्याने प्रत्येक शब्द ऐकला होता आणि हे शब्द स्वर्गातील पुस्तकांत नोंदवून ठेवले होते.”

“मग मला कळविण्यात आले की, या काळी तत्त्वसिद्धांतांवरील भूमिकांबाबत, सत्य काय आहे याबाबत, कोणताही निर्णय करणे निरुपयोगी ठरेल; किंवा निष्पक्ष चौकशीचा कोणताही आत्मा अपेक्षित करणेही व्यर्थ ठरेल; कारण त्यांनी स्वीकारलेल्या कोणत्याही मुद्द्यावर किंवा भूमिकेवर, यहुदींनी जसे केले तसेच, विचारांत कोणताही बदल होऊ न देण्यासाठी एक संगनमत रचण्यात आले होते. माझ्या मार्गदर्शकाने मला बरेच काही सांगितले, जे लिहिण्याचे मला स्वातंत्र्य नाही. मी दुःख व क्लेशाच्या भावनेत, तसेच सभेच्या समाप्तीपर्यंत माझ्या कर्तव्याच्या ठिकाणी ठामपणे उभे राहण्याच्या दृढ निर्धार्याच्या भावनेत, अंथरुणात बसलेली असल्याचे मला आढळले; आणि त्यानंतर देवाच्या आत्म्याच्या दिशानिर्देशांची वाट पाहून, त्याने मला कसे पुढे जावे आणि कोणता मार्ग अनुसरावा हे सांगावे, अशी प्रतीक्षा करावयाची होती.” The 1888 Materials, 277, 278.